

Benda Balázs

Itt ülök a gép fölött és mellett, és mindezt neked szánom. Hosszú-hosszú éjszaka ez most itt, de tudok veled mit kezdeni. Jó, ahogy a betűk ott maradnak, ahova leteszem őket és jó kézbefogni a papírt és érezni, hogy friss a festék és tiszta az egész levél, tiszta és takaros, legalábbis ilyennek szánom, hogy legyen sok és színes, olyan, ami erre is tart, arra is tart, nevéssél is rajta talán, ne légy szomorú, hogy hamar véget ér, mert nem ér véget, ha elfogy is alóla a papír és ha nem is tudom a borítékba gyömöszölni.

Most majd elkezdődik,
becsukódik az egyik
és kinyílik egy másik
és elindulunk, ahogy mások és máshol, a nyitott ablakon át,
egy falevélen, egy papírrepülőn,
vagy egy dongó hátán, ahogy már mások is
elindultak és elindulnak az ablakpárkányról a sötétbe, ami
fénylik, és most szállnak az utcák és a házak felett és lenéznek
a szobrokra és a hidakra, az alvó szökőkutakra, köröznek
a város felett, ezen az éjszakán,
amikor könnyű minden
és sokáig tart
és messzire visz.

Persze eljön majd valaki, aki elhív és elvisz, egy nagy szürke madár -- vagy csak mi vagyunk kicsik -- egy sas vagy öreg varjú, kevésbeszedű, a tolla fehérnek látszik, nagy és lassú szárnycsapásokkal, vagy Péter Pán, aki szétszórja csillagporát és már te magad röpülsz, előtted zöld sapkáján a sárga tollat meglebbentü a szél, vagy egy felszerszámozott lepke, egy alacsony emberke ül rajta csíkos ruhában, kezében kantár, mindig vigyorog és be nem áll a szája, talán egy hajó úszik oda a levegőben, egy törpe, hosszú ezüst szakállal a kapitánya, Isten tudja, hogyan keveredett kedves bányái mélyéből egy vitorláhajóra; a legénység egy Wilmos nevű kövér macska, aki a kötélzetten hintázik és mindig a halakon jár az esze, de a kormányt biztonsággal kezeli; lesz, aki húzódozik, menne, de hátha baj lesz belőle, észreveszik hogy üres az

ágyunk, de ő menne leginkább, csak a másik bátorsága, aki rögvest indulna, teszi félénkké kicsit. De máris mindenki fönt van és

a madár ellöki magát az ablaktól
és a lepke bukfencezik egyet és már ott látod, távol, a hajó
megfordul és a vitorlái már dagadnak, az ablakpárkányon pedig,
hogy csodálkozzanak, akik itt maradnak, akik nem értik
hová lettek a gyerekek, miért üres az ágyuk, akik, mikor
kihajolnak az ablakon, az ujjukra ragad valami sárgás és aranyszínű por
az ablakpárkányon ott marad egy kevés csillagpor Péter Pán zsebéből.

És a szél, ez a mostani nagyon kedves szél körbejárja, körbeugrálja a madarat és a hajót és a többit, beszél vele, az válaszol neki, te ugyan még nem érted és még más sem, de már sejteni, hogy miről folyik a szó, és mosolyogsz, a hajó korlátjának dőlve vagy a varjú tollába kapaszkodva, lenézel és egészen közelről látod az utcai lámpákat, a kandelábereket, sárgafehér fényükben egymás kezét fogva táncolni a molylepkéket, fiúkat és lányokat, most lejjebb ereszkedik a hajó, egészen melléjük, kiszólsz nekik és visszaintegetnek, egy darabig elkísérnek és a szárnyaikról lepergő hímpor elborítja a hajót, barna és ezüst színű hó, rászáll a hajadra, és ha kitarod a tenyeredet, megtelik vele. Aztán lassacskán elmaradnak vagyis inkább te hagyod el őket, visszamennek a lámpafényhez, báloznak tovább és hosszú nyelveikkel simogatják egymás arcát, és tudod, egyszer el kell jönnöd hozzájuk is, átmulatni és áttáncolni az éjszakát, hosszú nyelvvel a másik lepkét megérinteni, nyelveiteknek összekapaszkodni, súlyotok nélkül mozogni, a sárga fénybe beleharapni, reggelre csöndben meghalni estére talán föltámadni kibontott hajjal újra táncolni, itt vagy máshol,

ez az éjszaka nem múlik el
nem lesz benne igazán nappal

Úszni tovább, a távolságok nem azok mint az előző világban, az ablakokon belül, nincs lenn, nincs a mélyben, nincs ennek a félelme, a zuhanásé, csak a levegő ölelései és barátsága és kedvessége, már nem fontosak az irányok, tudod hogy merre mész, anélkül, hogy tudnád, a karodat kinyújtod, megfogod a szél kezét és húzod magad után, evezel, mintha így gyorsabban menne a hajó.

Felhők most,
az éjszaka felhői
nyitott kézzel belenyúlsz
és az ujjaid között átbújnak a párák,
már tudod, milyen a hálnak a tengerekben
tudod milyen elmerülni a tejben, jó mélyen, a föld alatt,
hogyan ne sértse fel a bőröd a kút fala.

Ott hever, lebeg talán vagy valamin áll, sziget, kis sziget, körülötte a tenger
befolyik és éggé válik, a parton hajók, a semmiben úsznak, mint a tied, aztán a
vízen tovább, kikötnek végül, fölcsúszik orruk a homokra. Kihajolsz és tovább is,
már magad repülsz, karod kitérve, hálóinged lebeg és utolérni próbál, teszel egy kört,
még egyet, egészen közel vagy már és belenézel a csigák szájába, mit ettek vajon
reggelire, a víz visszaveri és hallod ahogyan lélegzel. A tested megcsavarodik és a
talpad elmerül a homokban.

Jó meleg
ez most,
a fönti vagy lenti, de
hisz ilyen nincs, hűvös után magához húz, lekuporodsz
mintha aludnál.
Fejed a térdeden, a hajad a homokba ér,
a párnáidra gondolsz, azok voltak a felhők és az a homok,
egy tenyér
a szemed most olyan, mint semmi itt.
Mert ott túl sötét, itt túl világos minden
hogyan megtalálja azt a színt
és a kezébe vegye.

Csíkokat húz a hajad a homokban és a rákok, egészen apró rákok mennek benne
utánad és utolérnek és beleszagolnak és jó, meleg szagokat éreznek, elrejtőznek benn
és elalszanak.

Most valahonnan
még az ablakok mögül talán
megérkezik és letérdel melléd,
megsimogat és a hajadban a keze eltéved,
odateszi az arcát melléd,
nem bánt és nem jó és nem rossz ő itt most
nincs itt helye. és magával visz
Ez az éjszaka, ez a sok éjszakás éjszaka még

Elvisz és elmész onnan, ahol a helyed van és
oda ahol a helyed van
ezt most így gondolja. pedig ő is idetartozik
talán épp a lepkén ül.
Őt is visszaviszik.

De legközelebb újra jönnek értünk. Csak nyitva kell kicsit hagynod az
ablakot, hogy meghalld amikor a karmok koppannak az ablakpárkányon vagy
egy hajó feneke megcsikordul a bádagon
és hátha együtt halljuk meg
és nem lesz aki visszahozzon mert ott leszünk mindketten,
vagy elmész
és olyan halkán, hogy nem hallani meg, soha, se régen, se azután
és nyomtalan, végül hazaérsz.